

DŽENIFER BEL

Prevela Branislava Maoduš

 vulkančić

Beograd, 2017.

*Za mamu i Bet,
junakinje moje priče*

Prvo poglavlje

Ajvi je poletela unapred kada su kola hitne pomoći skrenula za ugao. Sve u njima je zakloparalo.

„U redu“, rekao je bolničar podigavši pogled s table sa zakačenim papirom, koju je držao u ruci. „Kako se zoveš?“

„Ajvi Elizabet Sparou“, ispalila je tapkajući žutim velington-kama po podu kola. Bilo je tako zagušljivo; želela je da udahne svež vazduh. Pogledala je preko bolničarevog ramena i zapitala se da li da ga zamoli da otvori jedan od zatamnjenih prozora. U staklu je videla da njene sitne smeđe kovrdže poskakuju neobuzdanije nego inače.

Bolničar je nešto zabeležio hemijskom olovkom i okrenuo se prema stražnjem delu vozila. „A ti?“

Na drugom kraju klupe je, povijenih ramena i blago raširenih nogu, sedeo dečak u sivom duksu s kapuljačom, na kom se nalazio logo benda *Ripz*. Tršava plava kosa padala mu je preko očiju, ali Ajvi je znala da je ljutito gleda.

„Seb“, odgovorio je ravnim glasom. „Ja sam joj brat.“

Bolničar se nasmešio i zapisao i njegovo ime. Ajvi se trudila da potisne Seba iz misli. Sve je bila njegova krivica.

Nadvila se nad nosila i uzela baku Silvi za ruku. Bila je mekša nego inače. Preko bakinih grudi pružale su se čičak-trake, krag-na joj je pridržavala vrat, a zamagljena maska za kiseonik pokrivala nos i usta. Ajvi je nikada pre nije videla ovako krhku.

„Koliko godina imate?“, nastavio je bolničar.

„Jedanaest“, odgovorila je Ajvi, gotovo neprimetno se primakavši baki Silvi.

„Ja imam šesnaest godina“, rekao je Seb dubokim glasom. Ajvi se namrštila i pogledala ga iskosa. Prošlog meseca je napunio četrnaest.

„Dobro.“ Bolničarevo lice je smekšalo. „Shvatam da ste oboje veoma zabrinuti u ovom trenutku – ali verujte mi, baki ćete najviše pomoći ako ostanete smireni. Kada stignemo u bolnicu, smestićemo je u urgentni centar, da bi lekar mogao da je pregleda, a zatim će joj možda biti potrebna operacija, tako da će ostati u bolnici neko vreme.“

Ajvi je napravila bolnu grimasu. Koliko je ona znala, baka Silvi je samo jednom u životu ostala da prenoći u bolnici – svi su znali za *taj* događaj – ali to se desilo još pre nego što su Ajvini roditelji uopšte rođeni. „Znate li šta joj je?“, upitala je.

Bolničar se namrštio. „Mislim da je slomila kuk, a verovatno i ručni zglob, ali nećemo ništa znati dok ne vidimo rendgenske snimke.“

Dok je on nešto zapisivao, Ajvi je milovala ruku bake Silvi i zapitala se da li je i *tada* slomila neku kost. Verovatno. Doživela je saobraćaju nesreću za vreme sasvim iznenadne snežne oluje i danima je bila bez svesti; kada se probudila, nije mogla da se seti šta se desilo, nije mogla da se seti nesreće, niti bilo čega što se dogodilo pre nesreće. Policija je doznala njeno ime samo zato što je nosila ogrlicu na kojoj je pisalo *Silvi*. Ajvina mama je njeno stanje nazvala retrogradnom amnezijom. Ajvi je znala tačan datum nesreće jer je porodica tako često pričala o njemu: 5. januar 1969. godine. Bogojavljenje.

„Pre nego što stignemo u bolnicu“, rekao je bolničar, „moram još jednom da proverim šta se desilo.“ Pogledao je na sat. „Sada je osam i trideset ujutru, što znači da je do pada došlo oko sedam i četrdeset pet? Rekla si da se tvoja baka okliznula u kuhinji dok ste vas dvoje bili u susednoj sobi?“

Ajvi je zamislila baku Silvi kako gubi ravnotežu i pada na leđa, s nogama u vazduhu, nalik na prevrnutu bubu. Da je samo bila tamo da joj pomogne.

Seb je progutao pljuvačku. „Pekla je pite s mesom. Čuli smo je kako viče.“

I pored sve naše dreke, setila se Ajvi. Pogledala je brata pokajnički. Svadali su se oko glupog novog postera benda *Ripz*, koji je dobio za Božić – Ajvi je slučajno prosula sok od pomorandže na njega; da nije besneo na nju, možda bi pre stigli do bake Silvi.

Bolničar je okrenuo list. „Dobro, to je dovoljno. Možete li da stupite u kontakt s roditeljima?“

Ajvi je uzdahnula. *Kamo sreće*. Više od svega je želela da su joj roditelji sada tu.

„Poslao sam im SMS, ali mi još nisu odgovorili“, rekao je Seb. „Pokušaću da ih pozovem kada stignemo u bolnicu. Mama radi, ali možda ćemo je uhvatiti pre nego što joj počne smena.“

Ajvi se juče ujutru pozdravila s mamom. Da je ona sada ovde, pljesnula bi rukama i u trenu preuzela kontrolu nad ovim haosom. Ajvi i Seb su samo pozvali hitnu pomoć.

„Tata je u Parizu“, dodala je Ajvi tiho. „I on radi.“

Njihov tata je bio konsultant u poznatom londonskom Muzeju Viktorije i Alberta, što je značilo da je stručnjak za sve stare stvari i da ga ljudi sa svih strana sveta zovu da čuju njegov savet i mišljenje.

Bolničar je podigao obrve. „Dakle, zato ste bili kod bake?“

„Mama i tata su bili s nama za Božić“, objasnila je Ajvi, osećajući potrebu da ih brani. „Samo su morali ranije da se vrate na posao.“

Zapravo, nikada joj nije smetalo što su ostajali u Londonu i ostavljali Seba i nju kod bake u Garavom Šumarku, mestašcu šest sati udaljenom od grada, ali nikada se pre nije desila ova kva nevolja.

Bolničar je odložio dokumentaciju i posvetio se baki Silvi, koja je, uprkos kragni oko vrata, pokušavala da se nasmeši. Ajvi je pretpostavljala da ona od kragne i ne može da čuje šta pričaju; inače bi rekla bolničaru koliko Seb zaista ima godina.

„Dobro, gospođo Sparou, sada ću proveriti vaše stanje.“ Sklonio je čebe s bake Silvi i otkrio njenu ruku. Držao ju je tanki pamučni zavoj vezan oko vrata. Nežno je odvezao čvor i izvukao tkaninu. Baka Silvi se trгла.

Kada je bolničar sklonio zavoj, Ajvi je zadržala dah. Čitava bakina ruka bila je ljubičasta i natečena kao džinovski patlidžan.

Bolničar je pažljivo podigao bakin povređeni ručni zglob. „Hmm, čini mi se da i dalje otiče. Sigurno vas boli.“

Zagledao ga je sa svih strana. Ajvi je primetila blesak nečeg zlatnog na bakinoj koži. „Ne vidim nigde kopču na ovoj narukvici. Mislim da ćemo morati da je isečemo, da vas ne steže, gospođo Sparou. Da li se slažete?“

Ajvi je osetila kako joj se grudi stežu; mislila je kako se i baka Silvi verovatno isto oseća. Ta kruta narukvica bila je jedna od retkih stvari koje su baki ostale iz života pre amnezije. Nosila ju je za vreme nesreće i Ajvi se nije sećala da ju je ikada skidala. Ta narukvica je za nju imala posebno značenje, svi su to znali.

Baka Silvi je sklopila oči. „Slažem se“, čula je Ajvi kako govori hrapavim glasom.

Bolničar je pronašao mala srebrna klešta. Ajvi je zadrhtala kada su dva tiha *cak* zaparala vazduh, nakon čega je narukvica u dva komada spala s bakine ruke.

„Ajvi, moja tašna...“, baka Silvi je podigla drugu ruku i drhtavo njome pokazivala.

Ajvi je uzela njenu tašnu i otvorila je. Bolničar je veoma pažljivo spustio u nju polovine narukvice.

„Hoćeš li mi je pričuvati?“, upitala je baka Silvi.

Ajvi je klimnula, nateravši se da se nasmeši, i otvorila tašnu da proveri da li se narukvica nalazi u unutrašnjem džepu.

„Pazi“, rekao je bolničar, „ivice su oštre.“

Ajvi se trudila da ne dotakne narukvicu dok je zakopčavala rajsferšlus na džepu.

„Izvoli“, promumlao je Seb podižući nešto s poda. „Ispalo ti je ovo.“ Pružio je Ajvi crnobelu fotografiju veličine razglednice. Ajvi ju je videla mnogo puta ranije, jer ju je baka Silvi uvek nosila u tašni. Bila je to jedina njena fotografija od *pre*. Policija ju je nakon nesreće pronašla u pretincu u kolima. „Čudno“, rekao je Seb podižući obrve. „Nisam video tu fotografiju otkako sam bio mali.“

Nekada smo je stalno gledali, pomislila je Ajvi. Ali zadržala je ovu misao za sebe.

„Baka se i dalje ne seća ko je ta druga žena, zar ne?“

Ajvi je odmahнула glavom. Na fotografiji se pored bake Silvi nalazila još jedna žena. Bila je sitna, imala je prodorne tamne oči, a ispod okruglog crnog šešira provirivala je neukrotiva kosa. Nosila je debelu kariranu haljinu i kaubojske čizme s nitnama. Baka Silvi je nosila pantalone na tregere od ispranog džinsa, a na nogama je imala nešto što je ličilo na satenske baletanke.

„Šta to imaju na sebi?“, upitao je Seb. „Izgleda kao da su se baš loše doterale za maskenbal.“

Ajvi je slegla ramenima. „Ko zna, možda je tada bila takva moda?“ Ni sama u ovo nije verovala, ali nije želela da se složi s bratom.

„Čuvajte je!“, graknuo je glas. Ajvi se okrenula. Baka Silvi je pokazivala fotografiju nepovređenom rukom.

„Izvini.“ Ajvi je žurno vratila fotografiju u tašnu i zakopčala je.

Seb se povukao na kraj klupe pre nego što je morala da ga odgurne.

Drugo poglavlje

„Tata?“, začkiljila je Ajvi. Slika koja je zauzimala polovinu ekrana Sebovog telefona bila je iskrivljena i usporena. Udarila je Seba laktom u rebra. „Rekla sam ti da je video-poziv glupa zamisao. Zašto ih nismo pozvali kao i obično?“

Seb je progundao nešto o mrežnoj pokrivenosti i podigao telefon na koleno. „Da imaš telefon, kao što ga većina ljudi ima, znala bi da je vezu između tri telefona lakše uspostaviti preko video-poziva. Ali nemaš ga jer si čudakinja.“

Ajvi je zakolotala očima. *Aha, važi.*

„Mama? Tata? Vidite li nas sada?“ Snimak je zatitrao. Ajvi se promeškolljila u stolici. Oko nje je urgentni centar bolnice u Garavom Šumarku vrveo od ljudi: lekara u belim mantilima sa stetoskopom oko vrata, smrknutih članova porodice bolesnika, sestara koje su nosile ploče s podacima o pacijentima i hromih pacijenata koji su snažno stezali otečene udove. Ajvi je prešla pogledom preko linoleuma i sjajnih belih zidova. Nigde ni traga od sjaja i šljokica. Od Božića je prošlo svega četiri dana i čini se da su svi već zaboravili na njega, tek tako. Baki Silvi se to neće dopasti.

„Ajvi? Jesi li tu?“

„Tata!“ *Konačno.* Slika se izoštrila, a Ajvi je složila grimasu. Njen tata je bio suviše blizu kameri pa mu je bledo pegavo lice zauzimalo najveći deo leve strane ekrana. S desne strane videla se Ajvina mama, za stolom u kantini za osoblje. Nosila je ble-doplavu tuniku medicinske sestre, a iz džepa na grudima virio joj je sat.

Mama je sklonila nekoliko zalutalih pramenova smeđe kose iza ušiju i nagnula se bliže kameri mršteći se. „Vratili ste se, ali mi se slika i dalje muti.“

„Ja sam u vozu za Pariz“, doviknuo je Ajvin tata. „Signal je loš. Možete li da me vidite?“

„Sada vas oboje vidimo“, rekla je Ajvi. „Jeste li razumeli šta sam vam malopre rekla o baki?“

Njen tata se namrštitio. „Jesam, jedva. Ne mogu da verujem. Da li je dobro? Jeste li vas dvoje dobro?“

Ajvi je slegla ramenima. „Dobro smo.“

„Sebe“, rekla je mama strogo, „paziš li na sestru?“

Seb je sedeo pogrbljen u stolici pored Ajvi, pohabane bele patike podigao je na plastični stočić za kafu, a telefon uglavio među kolena. Slušalice su mu, smotane u klupko, ležale u krilu.

„Pazim“, promumlao je. „Ne brini.“

Ajvi se na trenutak zamislila. „Seb je slagao bolničara; rekao mu je da ima šesnaest godina.“

Seb ju je pogledao kroz proreze skupljenih očiju. „Ako imaš šesnaest godina, onda možeš da ostaneš sam. Tako kaže zakon.“

Ajvi se izbečila.

„Sad to nije važno“, rekao je njihov tata. „Važno je da se držite zajedno. Kako je baka?“

Ajvi je pogledala plavu zavesu koja je lepršala nekoliko metara iza Sebovog ramena. Iza nje se nalazila mala kabina, u kojoj je baka Silvi ležala na nosilima. Ajvi je zastala pre nego što je odgovorila, trudeći se da se ponovo ne uznemiri. „Sada spava. U urgentnom centru smo, ali lekar je rekao da će je kasnije odvesti na rendgen. Šta da radimo?“

Njen tata je oklevao. Ajvi je čula kloparanje voza u pozadini.

„I nemate mnogo izbora, istini za volju“, rekla je mama stisnuvši usne. „Vratite se u bakinu kuću i ne mrdajte dok se ne vratimo. Čak i da sada krenem, u Garavi Šumarak mogu da stignem tek za nekoliko sati.“

Njihov tata je klimnuo. „Slažem se. Sebe, plati autobusku kartu do bakine kuće od novca koji sam ti juče dao.“

Ajvi oseti kako joj teret spada sa srca. „Znači, vraćate se? Oboje?“

Njena mama je prešla rukom preko čela. „Naravno da se vraćamo. Bili ste sjajni do sada, ali ne brinite. Sve ćemo rešiti kada dođemo.“

„Možda ne stignem do kasno uveče, ali doći ću“, rekao je Ajvin tata. „Bićete dobro, zar ne? Gledajte da pojedete nešto – i pazite jedno na drugo.“ Zastao je i spustio glas. „Ili bar pokušajte da se ne pobijete.“

Ajvi je pogledala Seba, koji je listao spisak pesama na ajpodu, samo delimično obraćajući pažnju na ekran. „Pokušaću.“

Nakon što im je tata mahnuo, a mama im poslala poljubac i prekinula vezu, Seb je sklonio telefon i stavio slušalice u uši bez ijedne reči. Ajvi je ponovo utonula u stolicu, a debeli plavi đubretarac podigao joj se i nagužvao. Poželela je da su mama i tata sada ovde; ovo mesto bilo je strašno.

Prekrstila je ruke i besciljno se zagledala u drugu stranu čekaonice. U tom trenutku je na vrata ušao čovek u sivom mantilu. Nosio je zašiljene crne cipele i šešir širokog oboda, koji mu je skrivao lice. Ajvi je posmatrala kako se bešumno provlači između osoblja i pacijenata oko prijemnog pulta, nakon čega je šmugnuo pored dvojice radnika obezbeđenja. Išao je prema njima; prema kabinama u koje smeštaju ljude koje dovezu kola hitne pomoći.

Što je duže Ajvi posmatrala čoveka, to je bila sigurnija da on ne želi da ga neko primeti. Neprestano je streljao pogledom levo-desno i pazio da uskladi pokrete s ljudima u okruženju. Kada se približio, Ajvi je primetila kako mu iz rukava vire dva žuta produžetka. Trgla se kada je shvatila šta je to.

Njegove ruke!

Koža mu je bila prekrivena čirevima i izgledala je sasušeno, a prsti su mu ličili na obolele trule grančice.

Ajvi je oborila glavu dok je prolazio pored nje. Zapitala se šta mu se desilo. Možda je doživeo neku užasnu nesreću s hemikalijama. To svakako nije bilo normalno – nikada nije videla ništa slično, čak ni u filmovima. Kada je podigla glavu, stajao je

na samom kraju dugačkog niza kabina – niza u kom se nalazila baka Silvi. Zavirio je iza najbliže zavese, sačekao trenutak, zatim se vratio i provirio iza naredne. Ajvi ga je posmatrala kako ide redom i proviruje u svaku kabinu. Činilo joj se da nešto traži.

Ili nekoga, pomislila je Ajvi. Sledila se kada je shvatila da ide prema kabini bake Silvi.

Seb je klimao glavom u ritmu muzike i rukama na krilu udarao ritam.

Ajvi je skočila sa stolice i udarila ga po ramenu. „Sebe!“

Otresao je njenu ruku i izvadio slušalicu iz jednog uha. „Ajvi, šta...“

„Ovaj čovek...“ Okrenula se. Bio je udaljen svega tri kabine. „Brzo!“

Preskočila je Sebove noge i pojurila pored niza stolica, škripeći gumenim čizmama po linoleumu.

Seb se vukao za njom, streljajući je pogledom. „Šta nije u redu s tobom?“

Osećajući kako joj je srce brže zakucalo, Ajvi je sklonila zavesu na kabini u kojoj je ležala baka Silvi. „Bako, da li si... O.“

Baka je izgledala spokojno, oči su joj bile sklopljene, a ruke nežno položene na stomak – baš onako kako je ležala kada ju je Ajvi poslednji put videla.

Ajvi je pogledala niz hodnik tražeći čoveka u sivom. Bio je prazan; ali nije mogao imati vremena da tek tako nestane. Sklonila je pogled samo na sekund.

Seb je dotabanao do nje. „Bolje bi ti bilo da je u pitanju nešto dobro.“

„Ne razumeš“, prošaputala je. „Ovde je bio neki neobičan čovek. Mislila sam da će uraditi nešto baki.“

„*Molim?*“, Seb je stegao vilicu. „Zašto ne možeš biti normalna? Bar jednom...“

Kada su stigli do kuće bake Silvi, nakon gotovo sat vremena vožnje autobusom, kiša tek što je počela da pada. Kapi kiše udarale su o Ajvinu kapuljaču i padale na ukovrdžanu kosu koja je ispod

nje provirivala. Podigla je pogled kada je ugledala poznati obris kuće, koji je izgledao nekako navrat-nanos nasađeno, s glinenim dimnjakom i zidovima s kojih se malter krunio. Nekada se kuća nalazila na farmi, ili je bar tako tata rekao Ajvi, što je objašnjavalo zašto je bila podignuta usred nedođije.

„Paranoična si“, rekao je Seb prolazeći pored nje. „Znaš to, zar ne? Sve te knjige koje si pročitala su ti, ono, pomutile pamet, ili već tako nešto.“

Ajvi je marširala iza njega. „*Nisam* ovo izmislila!“, nije odustajala. „U bolnici je bio čovek s odvratnim rukama, a kada smo izlazili iz urgentnog, čula sam jednu sestru kako govori da je bakina dokumentacija nestala. Šta ako ju je taj čovek uzeo?“

Seb je uzdahnuo. „Ajvi, taj tip – ko god da je – očigledno je bio pacijent ili tako nešto. Možda je, ono, bio tamo zbog opekotina. A možda je lud kao i ti. Ili tako nešto, kako bilo – samo želim da uđem u kuću da nešto pojedem.“

Ajvi je srdito povukla kaiš bakine tašne dok je prolazila pored Seba prema vratima. Ako su knjige njoj „pomutile pamet“, onda je njen brat od sviranja bubnjeva načisto ogluveo pa sad ne čuje šta mu se govori. Nikada je nije ni slušao. Nikada.

„Ajvi...“ Sebov glas je iznenada zazvučao čudno.

„Šta je bilo?“, prasnula je okrećući se prema njemu. Drhtavim prstom pokazivao je prema kući. Ajvi ga je pratila pogledom i umalo se sapplela. Nije razumela kako je moguće da nije primetila...

Ulazna vrata stajala su odškrinuta. Okvir vrata je bio izlomljen, a oko brave su se videle duboke ogrebotine.

Seb je spustio prst pored tela, stojeći kao da nije siguran da li da ostane tu gde jeste ili da beži. Naposletku je prošaputao: „Policija.“ Izvadio je telefon i dotakao prstom ekran. Ajvi je mogla da vidi telefon. Reči *Nema mreže* jasno su treperile dok je pokušavao da pozove policiju. *Sjajno*.

„Šta da radimo?“, pitala je.

Seb je na prstima prišao kući preko šljunka na prilaznom putu i provirio kroz prozor. „Zavese su navučene“, prosiktao je. „Moraću da uđem i pozovem policiju s fiksnog.“

Ajvi je klimnula. *Dobro. Dobra zamisao.* „A ja?“

Seb je ponovo pogledao vrata. „Ući ćemo zajedno; budi iza mene.“

Dok je prelazila preko praga, Ajvi je osetila kako joj se koža ježi. Iz kuće je dopirao zvuk nalik na lagano struganje, kao da neko skida tapete sa zida.

Prešla je pogledom preko senki u hodniku. Nazrela je obris bakinog starinskog stola za pisanje – sa izuvijanim nogama i radnom pločom uflekanom čajem – oborenog na podu. Sve fi-oke bile su povadene, a gomila debele krem hartije za pisma bila je rasuta na sve strane.

Seb je uzeo štap za pešačenje iz prevrnutog stalka za kišobrane i podigao ga iznad glave. Ajvin um grozničavo je radio dok ga je pratila. Ono struganje definitivno je postajalo sve glasnije kako su dublje zalazili u kuću. Pitala se šta ga proizvodi. Sačekala je kada je Seb zastao pred vratima kuhinje.

„Spremna?“, drhtavom rukom uhvatio je okruglu kvaku.

Ajvi je klimnula. Kada su se vrata otvorila i vazduh iz kuhinje pokuljao prema njima, osetila je snažan miris vlažnog psećeg krzna. *Neobično.* Kuhinja nikada nije mirisala ni na šta drugo osim na hranu.

Svetla su već bila upaljena, premda je Ajvi bila sigurna da ih je pogasila pre nego što su ušli u kola hitne pomoći. Srce joj je divlje udaralo dok je polako ulazila u kuhinju. Sleva je videla da na kuhinjskim elementima nema vrata. Krhotine drveta, polomljene konzerve hrane i pokidana pakovanja pokrivali su radne delove kuhinje, a sudopera je bila puna polupanog zemljanog posuđa. Prljava mrlja na zidu bila je jedini dokaz da je na tom mestu nekada stajao frižider. On je sada ležao na pločicama u kuhinji, a sve iz njega bilo je rasuto na sve strane, poput bljuvotine.

Ajvi je napravila nekoliko koraka, gazeći preko rasutih žitarica i povrća. Pogled joj je pao na blatnjave životinjske tragove na podu kuhinje.

„Ovamo...“, rekao je Seb slabašnim glasom.

Ajvi je sklonila pogled s tragova po podu da bi pratila njegov prst... Čitavom dužinom naspramnog zida pojavile su se reči:

SADA TE

Svako slovo bilo je veliko kao tanjir i izgledalo je kao da ga je neko izgrebao u pastelnim tapetima, ispod koje se sada nazirala jarkocrvena boja prethodnih tapeta.

Alat kojim je nanescna ova šteta, videla je, bilo je pero – veliko, sjajno i crno.

Dok je pisalo, lebdelo je u vazduhu poput ose; a zatim je, nakon što je izgrebalo još jednu reč na zidu, nestalo praćeno sreditim naletom vazduha. Na njegovom mestu pojavio se sićušni srebrni novčić, koji je uz zveket pao na pod.

Ajvi je glasno udahnula vazduh nakon što je pročitala reči koje su sada sijale krvavim sjajem:

SADA TE VIDIMO

Treće poglavlje

Seb je koračao levo-desno po kuhinji, krčeći patikama put kroz razbijeno staklo i limenke s hranom. Držao je u ruci ono što je ostalo od jedinog telefona u bakinoj kući. Slušalica je bila položena, a kabl iščupan iz telefona.

Ajvi se pridržala za naslon stolice. Osećala je trnce po koži od šoka. „I ti si ga video kako lebdi, zar ne? Šta je to bilo?“

„Ne znam.“ Sebovo lice bilo je kameno. Obrisao je dlanove o farmerke. Ajvi je videla kako mu se čelo znoji. „Šta uopšte znači *Sada te vidimo?*“ Pokazao je sobu. „Sav ovaj lom nema nikakvog smisla. Pregledao sam ostale sobe u prizemlju, i čini mi se da ništa nije ukradeno. Ko god da je bio ovde, samo je polupao sve.“

Ajvi je ponovo prešla pogledom preko sobe, zagledajući ono što je ostalo od bakinog starinskog nameštaja, knjiga i omiljenih fotografija. Grlo joj se steglo. Većinu stvari koje je baka Silvi sakupila tokom godina nije bilo moguće zameniti. Ajvi nije mogla da razume šta bi neko mogao da ima od toga da ih sve uništi. To nije imalo smisla.

Dok je Seb spuštao telefon na sto u kuhinji, ona se ponovo zagledala u otiske životinjskih šapa. Raširila je prste. Otisci su bili najmanje četiri puta veći od njene šake. Koja god životinja da je bila ovde, bila je mnogo veća od kućnog ljubimca.

„Nema šanse da ćemo sada uspeti da pozovemo policiju odavde“, rekao je Seb. „Moraćemo biciklom da pođemo prema Garavom Šumarku, dok ponovo ne uhvatim signal.“

Ajvi je klimnula u znak slaganja baš kad je zid iza nje zapucetao. Polako se okrenula. „Vidiš li ti ovo?“, upitala je.

Seb je progutao pljuvačku.

Poruka je sada nestajala komadić po komadić, kao da tapeti, poput žive kože, sami zaceljuju.

Seb je rukama protrljao lice, vukući obraze kao da pokušava da se probudi. „Zašto ovo postaje sve gore?“

Ajvi je stegla šake u pesnice. Jedini način da ne počne da paniči bio je da pokuša da razume šta se dešava. Mora da postoji neka logika u ovome. U glavi je ponovo premotala poslednjih deset minuta od samog početka. Ulazna vrata bakine kuće... struganje... frižider... tragovi šapa... pero... novčić.

Novčić.

Pretražila je pogledom kuhinjske pločice i ugledala ga u loкви supe od paradajza.

„Pazi se“, upozorio ju je Seb kada se sagnula da ga uzme.

Ajvini prsti su na trenutak lebdeli iznad novčića pre nego što ga je podigla i obrisala. Bio je veličine kovanice od jednog penija, ali je bio srebrn i blago ulubljen po sredini, tako da je lepo nalegao u udubljenje njenog dlana. Nakon delića sekunde otkrila je još nešto. Novčić je bio topao; kao da je stajao na suncu.

„Ima li nečega na njemu?“, upitao je Seb prišavši bliže.

Ajvi je prebacila novčić u drugu ruku i otkrila da toplina nije bila jedina neobičnost. Novčić kao da ju je golicao, ostavljajući neobičan – ali ne i neprijatan – osećaj trnjenja na koži. Začkiljila je i podigla ga prema svetlu. Metal je na nekim mestima bio izlizan, ali je uspela da razazna reči napisane uz ivicu. „Piše: *Crna Kandža, Kostriš, Vučji Čemer i Tužbalica.*“ Podigla je pogled. „Šta misliš da ovo znači?“

Seb se okrenuo. „Otkud ja znam? Možda je to neki od bakinih antikviteta. Prodavala je novčiće u svojoj radnji, zar ne?“

Ajvi se setila malih prozora podeljenih olovnim letvicama na bakinoj prodavnici antikviteta u Garavom Šumarku – vodila ju je s deda Ernestom sve do njegove smrti. „Jeste“, složila se. „Ali nisu bili ovakvi.“

Seb je ukrutio ramena. „Kako to misliš?“

Novčić je i dalje bio topao, što je samo po sebi bilo čudno, ali je Ajvi sada osećala i nešto drugo, nešto što nije sasvim umela